

Přijměme druhé jako odlišné bytosti

Podívejme se na to pozorněji. Jak jsem řekl, láska musí respektovat nevyhnutelnou odlišnost milovaného. Skvěle to vyjádřila Simone Weil: „Milovat čistě znamená přijmout jistý odstup, cítit tento odstup mezi sebou a tím, koho milujeme.“ Avšak z čeho plyne tato vnějškovost? Ona sama je vnější také ve vztahu k milovanému. Nemá nic společného s láskou, kterou dáváme nebo dostáváme. Je dána už před jejím případným zrozením. Úplně jednoduše totiž pochází z přirozené rozdílnosti jedinců. Jsem jiný, protože mě charakterizuje určitý počet vlastností, které jsem získal od rodičů, výchovou a svými zkušenostmi. Úcta k odlišnosti, která dá vzniknout lásce, tedy přichází vždy najednou. Může se formovat jedině na základě přirozené různosti, kterou nevytváří, ale s níž už se setkává v konečné podobě. A tudíž zázraku jedinečnosti stále hrozí, že se změní v přirozenou nahodilost, jako se víno mění v ocet. Proto poklesne, když láska ochladne. Vzpomeňme si na takové situace z domovů: Zázrak jedinečnosti se degraduje na obyčejnou neotesanost: „To jsi celý ty!“ Ještě hůře, svoboda člověka je zde zřejmě podrývána přirozenými potřebami: „Celá matka!“

Celkem dobře, text je obtížný, hledejte „protikladné dvojice“ jako u PD9, 10 – svoboda x nutnost,, jedinečnost x holý fakt, pomůže to k přesnému pochopení